

Bag den grå Moulmein Pagode, med sit blik mod havets blå,
sidder der en Burma-pige, og kun mig hun tænker på.

Hvisker palmesuset ikke, synger templets klokker ej:

Kom igen, soldat fra England, kom igen til Mandalay!

Mellemspil

Kom igen til Mandalay, ad flotillens gamle vej,

husker du pagajens dunken fra Rangoon til Mandalay?

Oh, den vej til Mandalay, fuld af flyvefisk i leg,

og hvor solen brød som torden frem bag Kina-bugstens kaj!

Når hver rismark drev af tåge, og det led mod solnedgang,
greb hun i sin lille banjo, Kulla-lo-lo-lo hun sang

Kind mod kind vi sad og så på bugstens både, stavn ved
stavn

så den store hathi gøre som en tømmerlæmper gavn.

Mellemspil

Stable teaktræ favn på favn, i den sjip-sjap-våde havn,

hvor der var så tavst, jeg næppe turde viske hendes navn.

Oh, den vej til Mandalay, fuld af flyvefisk i leg,

og hvor solen brød som torden frem bag Kinabugstens kaj!

Sejl mig ud der øst for Suez, der hvor sidste mand er først,
hvor de ti bud ikke gælder, og hvor folk kan føle tørst.

For nu kalder templets klokker, og jeg ønsker kun, jeg lå
bag den grå Moulmein Pagode og betragted havets blå.

Mellemspil

Ak, den vej til Mandalay, hvor flotillen tog den vej,

med de syge under solsejl, da vi gik til Mandalay!

Oh, den vej til Mandalay, fuld af flyvefisk i leg,

og hvor solen brød som torden frem bag Kinabugstens kaj.